

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania J.J.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26 września 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt III AUa 686/21,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. zasądza od J.J. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2021 r. Sąd Okręgowy w Opolu Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 czerwca 2017 r. i przyznał J. J. prawo do policyjnej emerytury i policyjnej renty inwalidzkiej z pominięciem regulacji wprowadzonych decyzjami z 9 czerwca 2017 r., poczynawszy od 1 października 2017 r. Decyzją Dyrektora Zakładu Emerytalno-

Rentowego MSW z dnia 09.06.2017r. nr [...] ponownie ustalono wysokość renty policyjnej J. J. przyznając ją w 32,50% podstawy wymiaru w kwocie 2.117,13 zł (pkt 6) pomniejszając ją o 10% podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa na podstawie art. 22a ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), w związku z otrzymaną informacją z Instytutu Pamięci Narodowej Informacji z dnia 13.04.2017 r. nr [...] o przebiegu służby J. J., według której w okresie od 1.01.1985 r. do 30.09.1989 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ww. ustawy i obniżając ją do kwoty 1.510,71 zł t.j. do kwoty przeciętnej renty z tytułu niezdolności do pracy ogłoszonej przez Prezesa ZUS. J. J. ma również przyznaną emeryturę policyjną od 15.02.2001 r. Decyzją Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie z dnia 9.06.2017 r. nr [...] ponownie obniżono wysokość emerytury J. J. do kwoty 3.320,85 zł (pkt 5), obliczając ją od 50,81% podstawy wymiaru, po obniżeniu jej do 0% podstawy wymiaru za każdy rok jego służby na rzecz państwa totalitarnego w okresie od 1.01.1985 r. do 30.09.1989 r., na podstawie art. 15c ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) w związku informacją z Instytutu Pamięci Narodowej z dnia 13.04.2017 r. nr [...] o przebiegu służby J. J. i obniżając ją do kwoty 2.069,02 zł t.j. do kwoty przeciętnej emerytury ogłoszonej przez Prezesa ZUS.

Po rozpoznaniu apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 stycznia 2021 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z 15 grudnia 2021 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołania i zasądził od J. J. na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądził od J. J. na rzecz pozwanego kwotę 480 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Apelacyjny ustalił dodatkowo, że J. J. w dniu 26 kwietnia 1980 r. złożył ślubowanie i wstąpił do struktur Milicji. W opinii służbowej z dnia 2 sierpnia 1985 r. wskazano, że w okresie od 30 listopada 1984 r. do 2 sierpnia 1985 r. wskazano że z obowiązków służbowych na stanowisku inspektora Grupy V wywiązuje się bardzo dobrze. Poważnie traktuje

swoją pracę, a z nałożonych na niego obowiązków wywiązuje się bez zastrzeżeń. Nie wymaga nadzoru w postaci przypominania mu o ciążących na nim obowiązkach. W opinii służbowej z dnia 7 września 1989 r. wskazano, że w okresie od 9 grudnia 1987 r. do 7 września 1989 r. wnioskodawca był wielokrotnie wyróżniany nagrodami pieniężnymi za swoją pracę oraz otrzymał nagrodę szefa WUSW. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji, przeprowadzając wymagane ustalenia, dokonał błędnej oceny prawnej przesłanek uzasadniających przeliczenie emerytury wnioskodawcy. Sąd Apelacyjny w całości podzielił przyjęty przez Sąd pierwszej instancji kierunek wykładni mających w sprawie zastosowanie przepisów, w szczególności art. 13b powołanej ustawy, znajdujący oparcie w uchwale Sądu Najwyższego z 16 września 2020 r., w sprawie III UZP 1/20. Zdaniem Sądu odwoławczego, indywidualna ocena przebiegu służby wnioskodawcy, prowadzi do wniosku, że była to działalność na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy zaopatrzeniowej. Istotny jest rzeczywisty charakter wykonywanych przez niego obowiązków w grupie [...] i [...] SB Komendy Wojewódzkiej Policji w O. Wnioskodawca nie był tam zatrudniony na stanowisku jedynie pomocniczym, technicznym, lecz był pracownikiem merytorycznym, a podejmowane przez niego działania były podstawą do dalszych czynności operacyjnych, poszczególnych służb i wydziałów. Nadto wnioskodawca był niezwykle aktywnym pracownikiem SB za co był wielokrotnie nagradzany. W świetle tego zasadne okazały się zarzuty naruszenia prawa materialnego i procesowego, z uwzględnieniem jednak wykładni przepisów wynikającej ze wskazanej uchwały Sądu Najwyższego.

W skardze kasacyjnej z 18 maja 2022 r. pełnomocnik J. J. zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 grudnia 2021 r., zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 13b ust. 1, art. 15c i art. 22a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r., poz. 723) - zwaną dalej ustawą zaopatrzeniową - poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na

nieprzeprowadzeniu indywidualnej oceny służby wnioskodawcy w spornym okresie z uwzględnieniem kryteriów pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa, tj. oceny wszystkich okoliczności sprawy, w tym także indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka - w myśl uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r. (sygn. akt III UZP 1/20). Bezpośrednią konsekwencją wskazanego wyżej naruszenia przepisów prawa materialnego było przyjęcie błędnego założenia, że służba pełniona przez wnioskodawcę miała charakter służby na rzecz totalitarnego państwa bez indywidualnej oceny rodzaju i charakteru faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie służby, miejsca jej odbywania oraz historycznego usytuowania rzeczzonej w okresie od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. Ponadto, orzekając o zmianie zaskarżonego wyroku, Sąd Odwoławczy kierował się wyłącznie w oparciu charakter jednostki w której skarżący pełnił służbę, podczas gdy załączona do akt sprawy informacji Instytutu Pamięci Narodowej nie pozwalają jednak na przypisanie wnioskodawcy działań bezprawnych, które mogłyby być kwalifikowane jako działania (służba) na rzecz totalitarnego państwa. Oznacza to, że brak jest jakichkolwiek przesłanek wskazujących że wnioskodawca naruszał prawa i wolności obywatelskie, a w konsekwencji pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w myśl dyspozycji art. 13b ustawy o zaopatrzeniu.

Strona skarżąca zarzuciła także zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

- art. 379 § 4 k.p.c. poprzez nienależytą obsadę Sądu Odwoławczego skutkiem czego skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa - w myśl uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. a w konsekwencji nieważności postępowania przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu (co się tyczy zarówno faktu orzekania przez sędziego delegowanego przez organ władzy wykonawczej - Ministra Sprawiedliwości, jak i sędziego powołanego na wniosek tzw. neoKRS) - art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na zaniechaniu przez Sąd Odwoławczy dokonania rozważań prawnych uwzględniających wszystkie przesłanki dotyczące oceny służby wnioskodawcy - w ślad za uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 września

2020 r. sygn. akt III UZP 1/20, czego konsekwencją było przyjęcie błędnego założenia że czynności wykonywane przez wnioskodawcę na pewno nie były obojętne i nieprzydatne, stanowiły bowiem podstawę do dalszych czynności operacyjnych poszczególnych służb i wywiadów, podczas gdy w treści opinii Instytutu Pamięci Narodowej próżno szukać jakiegokolwiek przesłanki uzasadniającej przyjęcie takiego stanowiska, skutkiem czego Sąd Odwoławczy nie dokonał rekonstrukcji całości przebiegu służby wnioskodawcy która pozwalałaby na określenie, że bezpośrednią konsekwencją czynności wykonywanych przez wnioskodawcę było rozpoznawanie i wykrywanie działalności środowisk opozycyjnych.

Niezależnie od powyższego skarżąca wskazała, że dokonując przytoczonych wyżej ustaleń Sąd Odwoławczy wyszedł poza granice zaskarżenia wyznaczone przez apelację organu, czego bezpośrednią konsekwencją było ustalenie że czynności operacyjne wykonywane przez wnioskodawcę przyczyniły się do rozpoznawania i wykrywania działalności środowisk opozycyjnych, podczas gdy w wywiedzionym przez organ środka zaskarżenia organ apelujący nie kwestionuje prawidłowości ustaleń Sądu I instancji dotyczącej oceny wiarygodności dowodu z dokumentu, tj. informacji Instytutu Pamięci Narodowej, której Sąd I instancji nie kwestionuje, a to na organie ciążył obowiązek wykazania że wykonywane przez wnioskodawcę czynności służbowe naruszały prawa i wolności człowieka.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik skarżącego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania przez Sądem II instancji i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o dotychczasowych kosztach postępowania; a w przypadku nie uwzględnienia przesłanki nieważności postępowania, o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zaskarżonych decyzji i zobowiązanie Dyrektora ZER MSWiA do przeliczenia prawa do emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej wnioskodawcy z pominięciem przepisów art. 22a i 15c ustawy zaopatrzeniowej poczynając od 1.10.2017 r. oraz o zasądzenie od organu na rzecz powoda kosztów procesu za wszystkie instancje, wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Natomiast alternatywnie strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o dotychczasowych kosztach postępowania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty został przez pełnomocnika skarżącego na przepisach art. 398⁹ § 1 pkt 1), 2) i 4) k.p.c. Skarga kasacyjna jest jego zdaniem oczywiście uzasadniona. W ocenie strony wnioskującej zaskarżony wyrok zapadł z naruszeniem dyspozycji ustawy o zaopatrzeniu, tj. art. 13b ust. 1 w zw. z art. 15c ust. 1 pkt 1) i art. 22a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. Za przyjęciem przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia również fakt rozbieżnego orzecznictwa Sądów Apelacyjnych rozpatrujących odwołania od decyzji Dyrektora ZER MSWiA. Tym samym, skarga w ocenie skarżącego powinna zostać przyjęta do rozpoznania, żeby rozstrzygnąć w/w problemy z wykładnią spornych przepisów.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o wydanie przez Sąd Najwyższy postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od Ubezpieczonego (odwołującego się) na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym w podwójnej wysokości stawki minimalnej (z uwagi na § 15 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) - według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając

na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849). W rozpoznawanej sprawie autor skargi kasacyjnej sporządził ten nadzwyczajny środek zaskarżenia w sposób nieprawidłowy, uniemożliwiający nadanie sprawie dalszego biegu.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na przesłankach wynikających z art. 398⁹ § 1 pkt 1, pkt 2 i pkt 4 k.p.c., tj. na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także jej oczywistej zasadności.

Przypomnieć więc należy, że za istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych oraz wskazania, dlaczego jest ono istotne, jak również przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Tym obowiązkom strona skarżąca nie podołała.

Dalej, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 28 marca 2007 r., Legalis nr 127030, II CSK 84/07; z dnia 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09; z 12 grudnia 2008 r. Legalis nr 1875162, II PK 220/06, Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2022 r. I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349).

Strona skarżąca nie wykazała jednak w żadnym razie, że wskazane przez nią przepisy prawa budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Poza tym strona skarżąca wskazała we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że jest ona oczywiście uzasadniona. Trzeba więc zauważyć, że taki sposób formułowania wniosku uznać należy za błędny, a jego uzasadnienie przez stronę skarżącą w istocie świadczy o jego bezpodstawności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów - wymagającej z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku. Poza tym strona skarżąca, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, nie uzasadniła swojego stanowiska w tym zakresie. Tymczasem w motywach wniosku opartego na tej właśnie przesłance przedsądu powinien być zawarty wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK

317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała (nie próbowała nawet tego zrobić) istnienia tej właśnie przesłanki przysądu.

Na marginesie należy także podkreślić, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy (orzekające w niniejszej sprawie) ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu II instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Także zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia prawa materialnego, mające w istocie charakter polemiki z ustaleniami faktycznymi sądów i dokonaną przez nie oceną stanu faktycznego – tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie - nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej, ani jej przyjęcia do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 2022 r., I CSK 664/22, Legalis nr 2739699; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2023 r., II PSK 58/22, Legalis nr 2909745). Skoro, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów to za niedopuszczalny uznać należy, podniesiony w skardze kasacyjnej, zarzut naruszenia przez Sąd II instancji art. 233 § 1 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2023 r., II CSKP 704/22, Legalis nr 2877605). Natomiast zarzut

naruszenia przez sąd II instancji zasad sporządzania uzasadnienia orzeczenia (aktualnie uregulowanych w art. 327¹ k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c.) jedynie wyjątkowo może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną, co ma miejsce, gdy wskutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 29 września 2022 r., II CSKP 147/22, Legalis nr 2899905).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

[SOP]

[ms]